

fen; der er altid noget Vilkaarligt ved Behandlingen af saadanne overordentlige Forhold, der har ikke uddannet sig en Praxis, som følges overalt, de enkelte Communer kunne være mere eller mindre rundhaandede, og jeg vilde derfor ogsaa finde det rigtigt, at det blev en Byrde, som alene kom til at hvile paa den enkelte Commune. Som Folge heraf, kan jeg altsaa endnu meget mindre tiltræde det Forslag, som er antydet her, at Finantserne skulde tages i Beslag, at der skulde tilskydes fra Finantserne; jeg vilde finde det meget betænkeligt, om Finantserne skulde yde noget som helst Tilskud hertil. Der er en Maade, hvorpaa Finantserne kunne raade Bod paa de stedfindende Forhold, foruden ved at gaae ind paa det Forslag, som vi nyligt have behandlet, og det er ved at hjælpe paa sine egne Underordnede, som have en Gage under et vist Beløb. Der vil vistnok være al Opfordring for Regjeringen til fra denne Side at hjælpe paa dem, der ere afslagne med et ringe Beløb, og som vistnok vilde søle det høist Trykkende af de stedfindende Forhold.

Finantsministeren: Det, der har foranlediget mig til at ønske Ordet i denne Sag, var ikke just det Forslag, der blev fremsat af den næstsidste ærede Taler om, at Finantserne skulde yde Bidrag istedetfor Amtsattikgasen; thi jeg tænkte mig jo rigtignok, at det vilde finde saaltden Anklang, at jeg ikke behøvede at imødegaae det; det, der derimod bragte mig til at begjære Ordet, er en Side af Sagen i Almindelighed, som det forekommer mig ikke er uden Interesse, i Særdeleshed for Finantsministeriet. Jeg vil forudsikke den Bemærkning, at ligesom jeg (troer) at min høitærede Collega, Indenrigsministeren, ikke er imod en Udvidelse af Communerne Myndighed — og han er altsaa bleven meget væsentligt misforstaaet i denne Sag —, saaledes er jeg ogsaa for mit Bedkommende tilbøielig til netop i en Sag som denne at see Communerne forsynede med den størst mulige Myndighed; men jeg maa tillige tilstaae, at jeg anseer det nødvendigt, at denne størst mulige Myndighed begrændses paa en vis Maade, og navnlig saaledes, at Communerne paa ingen Maade kunne komme til at igjøre Indgreb i og stræbe ind paa Sta-

tens Gebeet, hvor de Intet have at gjøre. Den ærede Forslagsstiller bemærkede, at man skulde blot holde sig til Lovforslaget, som det var redigeret, og, naar man forstod det, saa var det nok; man behøvede ikke at bekymre sig om Motivering. Dette er jo en Bemærkning, som i Almindelighed er rigtig nok, men jeg troer, at han selv i nærværende Tilfælde er meget daarligt tjent med, at have fremsat den; thi, naar han med Opmærksomhed vil følge, hvad jeg skal tillade mig at bemærke ved hans egen Redaction af Lovforslagets § 1, saa vil han see, at denne Paragraph paa ingen mulig Maade kan antages uden ved en meget velvillig Opfattelse af, hvad Meningen skal være dermed. Saaledes, som Lovforslagets § 1 er redigeret er det nemlig langt fra, at det kan siges at være udenfor Forretningsordenen, ved dette Lovforslag at discutere alle mulige Ting, der vedkomme Dyrtiden; thi med den høitærede Formands Tilladelse er det muligt ved Hjælp af denne Redaction at bringe Alt ind under Communalbestyrelsernes Myndighed. Det hedder nemlig ganske i Almindelighed: „samtlige Communalbestyrelser i Kjøbstæderne og paa Landet bemyndiges herved til i et Aar at foretage hvad de maatte finde nødvendigt og hensigtsmæssigt for at lette den Uformuende Anstæffelsen af Livets første Fornødenheder.“ Nu betvivler jeg slet ikke, at det er den høitærede Forslagsstilleres Mening, at det skulde forstaaes saaledes, at de kunne foretage Alt indenfor de Grændser, som fornøstigtviis maae tænkes affunne for enhver Communalbestyrelses Virksomhed, men holder man sig til Ordene, hvortil han selv har henvisst, vil det findes, at det aldeles ikke gaaer an, at vedtage et Lovforslag som dette uden nogen Forandring. En Commune kunde der efter f. Ex. ansee det hensigtsmæssigt og nyttigt og finde en fuldkommen Hjemmel i Lovens Ord for at forbyde Udsørfel af Korn fra den ene Commune til den anden; det er aabenbart Noget, som Communerne kunde finde nødvendigt og hensigtsmæssigt for at lette den Uformuende Anstæffelsen af Livets første Fornødenheder. Naar vi see trykte Andragender i hundredevis om Udsørfelsforbud for Korn, saa er det slet ikke saa umuligt, at en Communalbe-